

KAPELLFÖRSAMLING, f. 2. Kyrkoförsamling, som hör till ett kapell (bem. 1).

KAPELLIST, kapällsst, m. 3. Tonkonstnär, som tillhör ett kapell (bem. 2).

KAPELLMÄSTARE, m. 3. Tonkonstnär, som har ledningen af ett kapell (bem. 2).

KAPERI, n. 3. Jagt af kapare på en fiendtlig nations fartyg. *Gå ut på k.*

KAPITAL, --ält, a. 2. (fam.) Dugtig.

KAPITAL, --äl, n. 3. o. 5. (lat. *Capitalis*, af *Caput*, hufvud) 1) Förmögenhet i penningar. *Äga ett litet k.* — 2) Se *Hufvudstol*. [Cap —.]

KAPITALA, v. a. 1. (bokb.) Förse en bok med små band vid ändarna af ryggen.

KAPITALIST, ---i'sst, m. 3. En, som äger betydliga penningssummor.

KAPITALT, --ält, adv. Dugtigt.

KAPITATIONS-AFGIFT, se *Capitations-afgift*.

KAPITEL, -pi'ttl, n. 3. (lat. *Capitulum*) 1) Hufvudafdelning i bok eller skrift. *Ett k. i bibeln.* — 2) Ämne för ett samtal. *Eftersom vi nu kommit in på det k-tlet, så vill jag säga er, att . . .* — 3) Församling af konsistorii ell. en ordens ledamöter. *Hålla k. Ett k-s beslut. Ledamot i ett k.* Förekommer mest i åtskilliga sammansättningar, t. ex. Ordenskapitel, Domkapitel, och såsom förkortning af dessa. [Cap —.]

KAPITEN, --én, ell. **KAPTEN**, kapptén, m. 3. (ital. *Capitano*, af lat. *Caput*, hufvud) 1) Befälhafvare för ett kompani folfolk. — 2) Befälhafvare på ett större fartyg. [Cap —.]

KAPITENSKA ell. **KAPTENSKA**, f. 1. En kapitens fru eller enka efter en kapiten.

KAPITULATION, ---ttschön, f. 3. 1) Fördrag om uppgifningen af en befäst plats eller nedläggande af vapen. Dagtingning. — 2) Öfverenskommelse om värfvad soldats tjänstetid. [Cap —.]

KAPITULERA, v. n. 1. (fr. *Capituler*, af lat. *Capitulum*) 1) Uppgifva en befäst plats eller nedlägga vapen. — *Syn.* Dagtinga. — 2) Taga värfving. — 3) (fig.) Gifva efter, underhandla. — *Kapitulera*nde, n. 4. o. *Kapitulering*, f. 2.

KAPITÄL, --äl, n. 3. (ital. *Capitello*, af lat. *Caput*) Öfra delen af en pelare. [Cap —, Kapitel.]

KAPITÄL, --äl, m. 3. (boktr.) Kapitälér kallas ett slags stilar, som till utseende helt och hållet likna versaler, men äro mindre. [Cap —.]

KAPLAKE, kaplåke, m. sing. (holl. *Kaplaaken*, kläde till en kapp) Vissa procent af lasten på ett fartyg, hvilka tillfalla skepparen. [Cap —, Kapplake.]

KAPLAN, se *Kapellan*.

KAPONIER, kapániär, m. 3. (fortif.) Täcktpålverk till sidoförsvar för fältverksgrafvar.

KAPORR, kapárr. (Fam. skämtv.) *Vara på k.*, vara rusig.

KAPOTT, -på'tt, m. 3. (fr. *Capote*) 1) Fruntimmers regnkappa. — 2) Soldatkappa.

KAPOTT ell. **KAPUTT**, -ütt, a. 1. (fr. *Capot*) Säges i piketspelet om en spelare, som ej får något stick.

KAPP. Betyder i fornspråket: täflan. *Rida, springa k.* ell. *i k.*, täfla med hvarandra i att rida, springa. *Rida, springa k. någon*, så att man upphinner honom. — *Ss. K-körning. -löpning. -ridning. -rodd. -seglning. -åkning.*

KAPP, m. 3. (skepp.) Ett öfver en trappa eller en nedgång bygd skjul eller tak för regn och sjövattnen.

KAPPA, f. 1. Betydde ursprungligen: Betäckning i allmänhet. 1) Ytterplagg utan ärmar, som

bäres utanpå den öfriga dräkten. *K. med, utan kapuschong. Klädd i k. och värja.* (Fig.) *Mista k-n*, blifva afsatt ifrån prestembetet. *Bära k-n på begge axlarna* ell. *Vända k-n efter vädret*, ställa sig efter omständigheterna, hålla med än den ena än den andra, vilja vara god vän med alla, vara falsk, listig. — Ingår i flera sammansättningar, såsom: Prest-, Res-, Regn-, Sommar-, Vinter-, Mans-, Fruntimmerskappa, m. fl. — 2) Säges om åtskilliga saker, som tjena till betäckning på ett föremål. *K. på pistolhölster. K. på en säng*, tyg, som upptill, på en säng med gardiner, rundt omkring betäcker dessa. *K. på en spisel*, den del af murverket, som sträcker sig uppöfver sjelfva eldstaden. *K. på skodon*, bakläder.

KAPPA, v. a. 1. (sjöt.; *t. kappen*, grek. *koptein*) Skära eller hugga tvärs af. — *Kappande*, n. 4.

KAPPAS, v. d. 1. (af *Kapp*) Täfla i snabbhet, i skyndsamhet att göra något.

KAPPE, m. 2. pl. — *kappar*. I. (beslägtadt med *Kopp*) Liten bägere. Bildar sammansättningen *Silfverkappe*.

KAPPE, m. 2. pl. — *kappar*. II. 1) Rydmått för torra varor, som håller $\frac{1}{32}$ af en lös tunna eller $1\frac{1}{4}$ kanna. — 2) Målkärl, som håller detta mått.

KAPPKRAGE, m. 2. pl. — *kragar*. Krage på en kapp (bem. 1).

KAPPLÖPARE, m. 3. Se *Snabblopä*.

KAPPRÄK, kapp rák, a. 2. (fam.) Rak som en kapp. — Ordet förmodas vara sammansatt af *Käpp* och *Rak*.

KAPPROCK, m. 2. Ytterplagg, liknande en kapp, med ärmar, och alltid försedt med krage.

KAPPRÄNNING, f. 2. Täflingslek, som innefattar både kappridning och kappkörning.

KAPPSLÄDE, m. 2. pl. — *släddar*. Liten lätt släde för blott en person i sitsen och med hundsfoth bakpå. Brukas isynnerhet vid kappkörningar; deraf namnet.

KAPPSÄCK, m. 2. Fyrkantig ell. cylindrisk, upptill på längden öppen persedel, vanligtvis af läder, att på resor deruti förvara kläder m. m., och som tillslutes medelst snörning eller spännen och hängläs.

KAPRA, se *Kapa*.

KAPRICIÖS, --schö's, a. 2. Nyckfull. [Ca — Kaprisiös.]

KAPRIOL, --ól, m. 3. (fr. *Capriole*, ital. *Capriola*, af lat. *Caper*, bock) Egentl.: Bocksprång. 1) (ridk.) Ett slags språng, som man låter hästen göra. — 2) Ett slags lätt och vigt språng i dans. *Skära k-er*, göra sådana språng.

KAPRIS, kapri's, m. 3. I. (fr. *Caprice*) Nyck, infall, hugskott. [Ca —.]

KAPRIS, kápriss, m. sing. II. Den ännu slutna blomknoppen af Kaprisbusken, hvilken inlägges som matkrydda. [Kápriss.]

KAPRISBUSKE, m. 2. pl. — *buskar*. Söderländsk växt med slingriga grenar, glänsande blad och vackra, hvita blommor. *Capparis spinosa*. Jfr. *Kapris*, II.

KAPRISSÅS, kápriss-så's, m. sing. Sås, tillagad med kapris.

KAPSEJSA, káppsáj'sa, v. n. 1. (pop.) Tumla omkull.

KAPSEL, kápp'sl, m. 3. pl. *kapsler* (kápp'sl'r (lat. *Capsula*, skrin) Säges om åtskilliga saker som tjena till betäckning för andra: 1) (apot. Litet redskap af messing eller horn, hvari pulver införes. — 2) (bot.) a) Ett flerfröigt, flervalvigt